

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମକୁ ଶରୀରଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ବାବାଟ୍ଟକ ନିକଟକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଏହି ଶରୀରକୁ ସାଥୀରେ ନେଇ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ଶରୀରକୁ ଭୁଲି ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମେ ପିଲାମାନେ ନିଜର ଆୟୁଷକୁ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ବୃଦ୍ଧ କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କାହିଁକି କରୁଛ ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ତୁମର ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ଏହି ଜନ୍ମରେ ହିଁ ବାବାଟ୍ଟକ ଦ୍ଵାରା ସବୁକିଛି ଜାଣିଯାଉ, ବାବାଟ୍ଟକ ଦ୍ଵାରା ସବୁକିଛି ଶୁଣିନେଉ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ ନିଜର ଆୟୁଷକୁ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ବୃଦ୍ଧ କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଏବେ ହିଁ ତୁମକୁ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ସ୍ନେହ ମିଳୁଛି । ଏଭଳି ସ୍ନେହ ଆଉ ସାରା କଲ୍ପ ଭିତରେ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ବାକି ଯେଉଁମାନେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ କୁହାଯିବ ଡ୍ରାମା । ସେମାନଙ୍କର ସେତିକି ହିଁ ପାର୍ଟ ଥିଲା ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତର ଧରି ଅନନ୍ୟ ସତସତ୍ତ୍ଵକୁ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଏଠାକୁ ମଧୁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହାକୁ ମଧୁ ସତସତ୍ତ୍ଵ କୁହାଯାଉଛି । ସତ୍ତ୍ଵ ସାତ୍ତ୍ଵ ଉଦ୍ଧାର କରେ । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କ ମନରେ ଆସୁଛି ଯେ — ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସତସତ୍ତ୍ଵକୁ ଯାଉଥିଲୁ ଏବଂ ଏବେ ଏଠାରେ ବସିଛୁ । ଏଥିରେ ରାତି-ଦିନର ଅନ୍ତର ରହିଛି । ଏଠାରେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ବାବାଟ୍ଟକର ସ୍ନେହ ମିଳିଥାଏ ପୁଣି ବାବାଟ୍ଟକୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ନେହ ମିଳିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଜନ୍ମରେ ତୁମର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଗଲଣି ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ, ଶରୀର ନୁହେଁ । ଶରୀର କହିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହା ମୋର ଆତ୍ମା ଅଟେ । ଆତ୍ମା କହିପାରିବ, ଏହା ମୋର ଶରୀର । ଏବେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି — ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତର ଧରି ତ ଆମେ ସାଧୁ, ସନ୍ଥ, ମହାତ୍ମା ଆଦିଙ୍କର ଭକ୍ତି କରିଆସିଛୁ । ଆଦିକାଳି ପୁଣି ଫେସନ ହୋଇଛି — ସାଇବାବା, ମେହର ବାବା.... । ତେବେ ଏମାନେ ମଧୁ ଶରୀରଧାରୀ ନା । ଶାରୀରିକ ପ୍ରେମରେ ତ ସୁଖ ମିଳିନଥାଏ । ଏବେ ତୁମର ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ପ୍ରେମ । ଏଥିରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି! ପୂର୍ବରୁ ତ ତୁମେମାନେ ବିଲକ୍ଷ୍ମ ଅଜ୍ଞାନୀ ଥିଲ । ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ବାବା ଆସି ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ପୁରୁଷ ଅଥବା ମହିଳା ସମସ୍ତେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ମଧୁ ତାକୁଛନ୍ତି — ହେ ପିଲାମାନେ, ତେବେ ପିଲାମାନେ ମଧୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତର ଦେବେ ନା । ଏହା ହେଉଛି ବାବା ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କର ମେଳା । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏହା ବାବା ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କର, ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମେଳା ଯାହାକି ଥରେ ମାତ୍ର ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ବାବା-ବାବା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । “ବାବା ଶବ୍ଦ ବହୁତ ମଧୁର । ବାବା କହିବା ମାତ୍ରରେ ସମ୍ପତ୍ତି ମନେ ପଡ଼ିଯିବ । ତୁମେ ତ ଛୋଟ ପିଲା ନୁହେଁ, ଛୋଟ ପିଲା ମଧୁ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ତୁରନ୍ତ ଜାଣିପାରିଥାଏ । ତେବେ ବାପାଠାରୁ କ’ଣ ବରସା ମିଳିଥାଏ, ଏହାକୁ ଛୋଟ ପିଲା ତ ବୁଝିପାରିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖକୁ ଆସିଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ହେ ପିଲାମାନେ, ତେବେ ଏଥିରେ ସବୁ ପିଲା ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଘରୁ ଅରଥାତ୍ ପରମଧ୍ୟମରୁ ଆସୁଛନ୍ତି । କିଏ କେତେବେଳେ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ଏକଥା ମଧୁ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଯେଉଁଠାରୁ ଆସୁଛନ୍ତି ସେଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ବିଭାଗ ଅଲଗା-ଅଲଗା ରହିଛି । ପୁଣି ଅନ୍ତତମ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ନିଜ-ନିଜର ବିଭାଗକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଏସବୁ ମଧୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି । ବାବା କାହାକୁ ପଠାଉ ନାହିଁନାହିଁ । ଏହି ଡ୍ରାମା ସାମ୍ରାଜ୍ୟିକ ଅଟେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ-ନିଜର ଧର୍ମକୁ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ପରମ୍ପରାନ୍ତ ବୃଦ୍ଧଙ୍କର ଧର୍ମ ସୁଆପନ ନ ହୋଇଛି ସେହି ଧର୍ମର କେହି ଆସିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ସୁରମ୍ଭବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖରେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢୁଛନ୍ତି, ସେହିମାନେ କରମାନୁସାରେ ସୁରମ୍ଭବଂଶୀ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀରେ ଶରୀର ନେଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ବିକାରର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମା ଆସି ଗର୍ଭରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ । ସେମାନେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ମୋର ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀରରେ ଆସି ପ୍ରବେଶ କରିବ । ବୃଦ୍ଧମାନେ ଜାଣିବେ — ମୋର ଆତ୍ମା ଯୋଗବଳ ଆଧାରରେ ସେଠାରେ ଶରୀର ନେବ । ମୋର ଆତ୍ମା ଏବେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉଛି । ବାବା ମଧୁ ଜାଣିବେ ମୋ ପାଖକୁ ମୋର ସନ୍ତାନ ଆସିଗଲା । ଆତ୍ମା ଆସିଲେ ସାକ୍ଷାତକାର ମଧୁ ହୋଇଥାଏ । ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ଆମେ ଯାଇ ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବୁ । ଏହି ସବୁ ବିଚାର ଉଠିଥାଏ ନା! ସେଠାରେ ନିର୍ଗତି କାଇବା ଥିବ । କେତେ ବୟସରେ ପିଲା ଜନ୍ମ ହେବ, ସେଠାରେ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ସବୁ କିଛି ଚାଲିବ ନା । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମକୁ ଏସବୁର ଅନୁଭବ ହେବ । ସବୁ ଜଣାପଡ଼ିଯିବ, ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ୧୫-୨୦ ବର୍ଷରେ ପିଲା ଜନ୍ମ ହେବ । ଯେପରି ଏଠାରେ ହେଉଛି । ନା । ସେଠାରେ ୧୫୦ ବର୍ଷ ଆୟୁଷ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ପିଲା ସେତେବେଳେ ଜନ୍ମ ହେବ ଯେବେ ଅଧାରୁ ସାମାନ୍ୟ ଅଧିକ ବୟସର ହୋଇଥାଏ, ସେହି ସମୟରେ ପିଲା ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ କାହିଁକି ନା ସେଠାରେ ଆୟୁଷ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ, ଗୋଟିଏ ପୁତ୍ର ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ । ପୁଣି କନ୍ୟା ମଧୁ ଜନ୍ମ ହେବାର କାଇଦା ରହିଛି । ପ୍ରଥମେ ପୁତ୍ର ପରେ କନ୍ୟାର ଆତ୍ମା ଆସିଥାଏ । ବିବେକ କହୁଛି ପ୍ରଥମେ ପୁତ୍ର ଆସିବା ଦରକାର । ପ୍ରଥମେ ପୁତ୍ର ପରେ କନ୍ୟା । ୮-୧୦ ବର୍ଷ ବିଳମ୍ବରେ ଆସିବ । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମକୁ ସେଠାକାର ନୀତି-ନିୟମ କ’ଣ, ସବୁ ସାକ୍ଷାତକାର ହେବ । ଏସବୁ ନୂଆ ଦୁନିଆର

କଥା ଯାହାକି ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ବାବା ହିଁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ନୀତି-ପ୍ରଥା ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଭାବରେ ଶୁଣାଇ ଚାଲିବେ । ଆଗକୁ ଗଲେ ବହୁତ ଶୁଣାଇବେ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ମଧ୍ୟ ହୋଇଚାଲିବ । ପିଲା କିପରି ଜନ୍ମ ହେବେ, ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ ।

ତୁମେମାନେ ଏଭଳି ସ୍ଥାନକୁ ଯାଉଛ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଯିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବୈକୁଣ୍ଠ ତ ଏବେ ନିକଟତର ହୋଇଗଲାଣି, ଏବେ ତୁମେ ବିଲକୁଲ୍ ନିକଟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛ । ତୁମେ ଯେତେ ଜଞ୍ଜାନ ଯୋଗରେ ମଦବୁତ୍ ହୋଇଯିବ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ତୁମକୁ ସେତେ ନିକଟରେ ଦେଖାଯିବ । ଅନେକ ଥର ତୁମେ ଅଭିନୟ କରିଛ । ଏବେ ତୁମକୁ ଜଞ୍ଜାନ ମିଳୁଛି, ଯାହାକୁ ତୁମେ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବ । ସେଠାରେ କ'ଣ ନୀତି-ନିୟମ ରହିବ, ତାହା ତୁମେ ସବୁ ଜାଣିଯିବ । ଆରମ୍ଭରୁ ତୁମକୁ ସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୋଇଥିଲା । ସେହି ସମୟରେ ତୁମେ କେବଳ ଅଲଙ୍ଘ୍ୟ-ବେ ପଡୁଥିଲ, ପୁଣି ଶେଷ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେବା ଦରକାର । ଏସବୁ କଥା ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେସବୁ ଦେଖିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ତୁମର ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେବ । ଭାବିବେ, ମୋର ଯେପରି ମୃତ୍ୟୁ ନ ହେଉ ସବୁ କିଛି ଦେଖିକରି ଯିବି । କିନ୍ତୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବଢାଇବା ପାଇଁ ଯୋଗବଳ ଦରକାର । ଯାହା ଦ୍ଵାରା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସବୁକିଛି ଶୁଣିପାରିବ, ସବୁକିଛି ଦେଖିପାରିବ । ଯିଏ ପୂର୍ବରୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ଚିନ୍ତନ କରିବାର ନାହିଁ । ଏସବୁ ଡରାମାର ପାର୍ଟ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ସନ୍ଦେହ ନେବା ତାଙ୍କର ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିଲା । କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଯେତିକି-ଯେତିକି ସେବାଯୋଗ୍ୟ ହେଉଛ, ସେତିକି ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ପ୍ରିୟ ଲାଗୁଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ଯେତେ ସେବା କରୁଛ, ଯେତେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହୁଛ ତେବେ ତାହା ସ୍ଵାକ୍ଷୀ ହୋଇ ରହିବ । ଏହା ଦ୍ଵାରା ତୁମକୁ ବହୁତ ମଜା ଲାଗିବ । ଏବେ ତୁମେ ଈଶ୍ଵରୀୟ ସନ୍ତାନ ହେଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଆତ୍ମମାନେ ମୋ ପାଖରେ ଥିଲ ନା । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମୁକ୍ତି ପାଇଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଏମାନେ ଜୀବନମୁକ୍ତି କ'ଣ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏହା ବହୁତ ରମଣୀୟ ଜଞ୍ଜାନ ସେଥିପାଇଁ, ଏହି ଜଞ୍ଜାନ ପ୍ରତି ବହୁତ ସନ୍ଦେହ ରହୁଛି । ଶିବବାବା, ପିତା ସହିତ ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ସତ୍ୟ-ସତ୍ୟ ସ୍ଵପ୍ନର ବାବା ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ଆମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସୁଖ-ଦୁଃଖ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ପାପ ଆତ୍ମା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆମକୁ ସବୁ ଦୁଃଖରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବେହଦକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ସୁଖୀ ହୋଇଯିବେ । ସାରା ଦୁନିଆ ହିଁ ସୁଖୀ ହୋଇଯିବ । ଡରାମାନେ ଏହିଭଳି ପାର୍ଟ ରହିଛି, ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଗଲାଣି । ତେଣୁ ତୁମେ କେତେ ଖୁସିରେ ରହୁଛ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆମକୁ ସ୍ଵାଧୀନକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ଆମ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ବାବା ସ୍ଵାଧୀନକୁ ନେଇଯିବେ । ବାବା ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି — ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ତୁମକୁ ସବୁ ଦୁଃଖରୁ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତେଣୁ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି କେତେ ସନ୍ଦେହ ରହିବା ଉଚିତ । ତୁମକୁ ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ଦୁଃଖ ଦେଇଛି । ଏମାନେ ଦୁଃଖଦାୟୀ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ, ଦୁଃଖର କଥା ହିଁ ଶୁଣି ଆସିଛ । ଏବେ ବାବା ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମକୁ ଅନେକ ଥର ବୁଝାଇ ଚକରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା କରିଛନ୍ତି । ତେବେ ଯେଉଁ ବାବା ଆମକୁ ଏଭଳି ସ୍ଵାଧୀନର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପ୍ରତି କେତେ ସନ୍ଦେହ ରହିବା ଦରକାର । ଏବେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ତୁମେ ମନେ ପକାଉଛ । ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହା ସହିତ ତୁମର ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । ଏକଥା ମୁଁ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛି । ଆମେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ବରତ୍ତମାନ ଯେପରି ଆମକୁ ରାସ୍ତା ମିଳିଯାଇଛି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସୁଖର ରାସ୍ତା ବଢାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମକୁ କେବଳ ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ନୁହେଁ ତିନି ଚତୁର୍ଥାଂଶ ସୁଖ ମିଳୁଛି । ତୁମ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ସମର୍ପିତ ହେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଦେଇ ତାଙ୍କର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର କରିଦେଉଛ ।

ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏହାଙ୍କୁ (ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମାଙ୍କୁ) ମଧ୍ୟ ଏହି ଜଞ୍ଜାନ ପରମପିତାଙ୍କଠାରୁ ମିଳୁଅଛି । ଇଏ ପୁଣି ଆମକୁ ସନ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆମେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ଦେବା । ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଇ, ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅଜଞ୍ଜାନ ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗ୍ରତ କରି ଚାଲିଛ । ଉକ୍ତିକୁ ଅଜଞ୍ଜାନ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଜଞ୍ଜାନ ଏବଂ ଉକ୍ତି ଅଲଗା-ଅଲଗା । ଜଞ୍ଜାନ ସାଗର ବାବା ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜଞ୍ଜାନ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି, ବାବା ପ୍ରତି ଫିକର ବରଷରେ ଥରେ ଆସି ଆମକୁ ଜାଗ୍ରତ କରୁଛନ୍ତି । ଆମର ଜୀବନ ରୂପୀ ଦୀପରେ ଆଉ ଅଳ୍ପ ଘୃତ ବାକି ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ଆହୁରି ଜଞ୍ଜାନ ଘୃତ ପକାଇ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ଦୀପକୁ ଜାଗ୍ରତ କରୁଛନ୍ତି । ଯେବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ଦୀପ ପ୍ରଜ୍ଵଳିତ ହୋଇଯାଉଛି । ଆତ୍ମାରେ ଯେଉଁ କଳଙ୍କି ଲାଗିଛି ତାହା ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଉତ୍ସବ ହେବ, ଏଥିରେ ହିଁ ମାୟା ସହିତ ଲଢେଇ ଚାଲିଛି । ଏକଥା ମାୟା ବାରମ୍ବାର ଭୁଲାଇଦେଉଛି ତେଣୁ ପାପ ଉତ୍ସବ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆହୁରି ବଢି ଚାଲିଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଯେତିକି ପାପ କରିଥିଲା ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ପାପ ଉତ୍ସବ ହେବ । ଏଥିରେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଶରୀରର ଆକରଷଣ ଯେପରି ନ ରହୁ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ, ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଶରୀର ସହିତ ତ ଯାଇପାରିବୁ ନାହିଁ, ଶରୀରରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ହିଁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖିବା ଦ୍ଵାରା ପାପ କଟିବ । ଶରୀରକୁ ଦେଖିଲେ ପାପ ବଢିବ । ତେବେ କେବେ ପାପ କଟିବ କେବେ ବଢିବ ଏହିଭଳି ଚାଲିଛି । କେବେ ତଳକୁ, କେବେ ଉପରକୁ — ଏହା ବଡ଼ ଜଟିଳ ରାସ୍ତା ଅଟେ । ଏହିଭଳି ଭାବରେ ଅନତି ସମୟରେ ତୁମେ କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ମୁଖ୍ୟ ରୂପେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ଆଖି ହିଁ ଧୋକା ଦେଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଶରୀରକୁ ଦେଖ ନାହିଁ । ଆମର ବୁଦ୍ଧି ସବୁବେଳେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମରେ ରହିଥିବା ଦରକାର ପୁଣି ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଶୁଦ୍ଧ ଭୋଜନ

ମଧୁ ଖାଇବା ଉଚିତ୍ । ଦେବତାମାନଙ୍କର ଭୋଜନ ପବିତ୍ର ଅଟେ, ବିଷ୍ଣୁଙ୍କଠାରୁ ବୈଷ୍ଣବ ଶବ୍ଦ ଆସିଛି । ଦେବତାମାନେ କ'ଣ କେବେ ଖରାପ ଜିନିଷ ଖାଉଥିବେ! ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ମନଦିରକୁ ନର-ନାରାୟଣ ମନଦିର ମଧୁ କହିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ତ ସ୍ୱଧିକ ଶରୀରଧାରୀ ହେଲେ ନା । ତେବେ ତାଙ୍କର ଧୂଳି ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତାଙ୍କୁ ମଧୁ ଧୂଳି ଭେଦ ଦେଖନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ ବେହଦର ଅନୁମତି କୁହାଯାଉଛି । ଭାବୁନାହାନ୍ତି ଯେ ଧୂଳିଧାରୀ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧୁ ଦୁଇ ଭୂତାଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ରହିବେ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମଧୁ ଦୁଇଟି ଭୂତା ରହିଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କନ୍ୟା ସରସ୍ୱତୀ, ତାଙ୍କୁ ମିଶାଇ ଧୂଳି ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ସରସ୍ୱତୀ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସତ୍ତ୍ୱୀ ନୁହଁନ୍ତି, ଇଏ ତ ପ୍ରକାଶିତ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କନ୍ୟା ଅଟନ୍ତି । ଯେତେ ସନ୍ତାନ ପୋଷ୍ଟ ହୋଇ ଚାଲିଛନ୍ତି, ସେତିକି ତାଙ୍କର ଭୂତା ବଢ଼ିଚାଲିଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ହିଁ ୧୦୮ ଭୂତା ଅଛି ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁ ବା ଶତ୍ରୁଘ୍ନଙ୍କର କହୁନାହାନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ବହୁତ ଭୂତା ରହିଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ କିଛି ବି ବୁଝିନଥିଲେ । ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ କହୁଛ ବାବା ଆସି ଆମକୁ ବୁଝିମାନ କରୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଶିବଙ୍କର ଭକ୍ତ ଅଟୁ । ଆରକ୍ଷା, ତୁମେ ଶିବଙ୍କୁ କ'ଣ ବୋଲି ଭାବୁଛ ? ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଶିବବାବା ସବୁ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବା ମୁଖ୍ୟ କଥା କହୁଛନ୍ତି — ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ମଧୁ ହେ ପତିତ-ପାବନ, ଏଠାକୁ ଆସ, ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ସମସ୍ତେ ପତିତ-ପାବନ ସୀତାରାମ ବୋଲି ଡାକିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଇଏ ମଧୁ ପତିତ-ପାବନ ସୀତାରାମ ବୋଲି ଗୀତ ଗାଉଥିଲେ । ବାବାଙ୍କୁ କ'ଣ ଜଣାଥିଲା ଯେ ବାବା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଆସି ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବେ । କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ନା, କେବେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧୁ ଏହି କଥା ନଥିଲା । ପ୍ରଥମେ ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିଲେ ଯେ ଏହା କ'ଣ ହେଉଛି । ମୁଁ କାହାକୁ ଦେଖୁଛି ଯେ ବସୁ-ବସୁ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ ହେଉଛି । ଏହା କ'ଣ ହେଉଛି ? ଶିବବାବା ତାଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଥିଲେ । ସମମୁଖରେ ବସିଲେ ଧ୍ୟାନରେ ଚାଲିଯାଉଥିଲେ । ତେଣୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିଲେ, ଏସବୁ କ'ଣ ହେଉଛି ? ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ପୁଣି ଏକାନ୍ତର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ତେଣୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିବାକୁ ଲାଗିଲା — କୁଆଡ଼େ ଯିବି ? ଆରକ୍ଷା, ବନାରସ ଯାଉଛି । ଏହା ତାଙ୍କର ଆକର୍ଷଣ ଥିଲା । ଯାହା ଦୃଢ଼ାରା କି ଏତେ ବଡ଼ ବ୍ୟବସାୟ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ । ବିଚରା ସେମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଜଣା ଯେ ବନାରସ କାହିଁକି ଯାଉଛନ୍ତି ? ପୁଣି ସେଠାରେ ବଗିଚାରେ ଯାଇ ରହିଲେ ସେଠାରେ ହାତରେ ଫେନସିଲ୍ ଧରି କାନ୍ଥରେ ଚଢ଼ି ତିଆରି କରୁଥିଲେ । ବାବା କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ କରାଉଥିଲେ, କିଛି ବି ଜଣାପଡ଼ୁନଥିଲା । ରାତ୍ରିରେ ନିଦ୍ରା ଆସିଲେ, ଭାବୁଥିଲେ କୁଆଡ଼େ ଉଡ଼ିଯାଇଛି । ପୁଣି ଯେମିତି ତଳକୁ ଆସିଯାଉଥିଲେ । କିଛି ଜଣାପଡ଼ୁ ନଥିଲା କ'ଣ ହେଉଛି । ଆରମ୍ଭରୁ କେତେ ସାକ୍ଷାତକାର ହେଉଥିଲା । କନ୍ୟାମାନେ ବସୁ-ବସୁ ଧ୍ୟାନରେ ଚାଲିଯାଉଥିଲେ । ତୁମେମାନେ ମଧୁ ବହୁତ କିଛି ଦେଖିଛ । ତୁମେ କହୁଛ ଯାହା ଆମେ ଦେଖିଛୁ ତାହା ତୁମେ ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ପୁଣି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ମଧୁ ବାବା ବହୁତ ସାକ୍ଷାତକାର କରାଇବେ, କାହିଁକି ନା ସତ୍ୟଯୁଗ ନିକଟତର ହୋଇ ଆସିବ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଶୁଣାଇ ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦୂର କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖର ରାସ୍ତା ବଢ଼ାଇବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତ ସୀମା ଭିତରୁ ଉଦ୍ଧୃତଙ୍କୁ ଉଠି ବେହଦକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଅନ୍ତିମ ସମୟର ସମସ୍ତ ସାକ୍ଷାତକାର କରିବା ପାଇଁ ତଥା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ନେହର ପାଳନା ନେବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ଯୋଗରେ ମଜବୁତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ କଥା ଚିନ୍ତନ କରି ଯୋଗବଳ ଦୃଢ଼ାରା ନିଜର ଆତ୍ମକୁ ବଢ଼ାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଭଳି ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ଲକ୍ଷଣରେ ପରିଣତ କରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହୁଅ ।

ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ନିଜକୁ ନିର୍ମିତ କରି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ କରିଥିଲେ, ସର୍ବଦା ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ନିଜର ଲକ୍ଷଣରେ ପରିଣତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବାସ୍ତବିକ କର୍ମ ଆଧାରରେ ହିଁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପଦକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଲେ, ସେହିଭଳି ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର । ନିଜର କର୍ମ ଦୃଢ଼ାରା ହିଁ ନିଜ ଜୀବନରେ ଶୁଣର ମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସହଜରେ ଶୁଣକୁ ଧାରଣ କରିବାରେ ସହଯୋଗ ଦିଅ — ଏହାକୁ ହିଁ ଶୁଣଦାନ କୁହାଯାଏ । ଦାନର ଅରଥ ହେଉଛି ସହଯୋଗ ଦେବା କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ବରତ୍ତମାନ ଶୁଣିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରମାଣ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ଶୁଣର ମୂର୍ତ୍ତି କରିଦିଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରୁ ନିରାଶାର ଅନ୍ଧକାରକୁ ଦୂର କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***